

BROLIAI
GRIMAI
I
DIDŽIOJI PASAKŲ
KNYGA

OBUOLYS

BROLIAI
GRIMAI

DIDŽIOJI PASAKŲ
KNYGA

Iš vokiečių kalbos vertė
ADOMAS DRUKTEINIS

OBULYS

Wilhelm Grimm, Jacob Grimm

KARALAITIS VARLĖ, ARBA GELEŽINIS HENRIKAS

Senais, senais laikais, kai dar pildydavosi visi žmonių norai, gyveno karalius. Visos jo dukterys buvo labai gražios, bet jauniausioji tokia graži, kad net saulė, tiek jau visko regėjusi, ir toji kiekvieną kartą stebėjosi žvelgdama jai į veidą. Netoli karaliaus rūmų augo didelė tamsi giria, o toje girioje po sena liepa buvo šulinys. Karštomis dienomis karalaitė nueidavo į girią ir ten sėdėdavo ant vėsaus šulinio rentinio, o kai nusibosdavo sėdėti, pasiimdavo aukso kamuoliuką, mėtydavo į viršų ir gaudydavo. Tai buvo jos mėgstamiausias žaidimas.

Bet kartą atsitiko taip, kad aukso kamuolys neįkrito karalaitei į iškeltą rankutę, pralėkė pro šalį, paptelėjo ant žemės ir rieda tiesiai į vandenį. Karalaitė žiūri, akių nuo jo nenuleidžia, bet tas ridu ridu – ir pradingo šulinyje, o šulinys buvo toks gilus, toks gilus, kad ir dugno nematyti. Karalaitė pravirko, verkė, verkė ir niekaip nusiraminti negalėjo. Kai ji taip raudėjo ir aimanavo, staiga kažkas jai šūktelėjo:

– Kas gi tau, karalaitė? Tu taip gailiai raudi, kad ir akmuo neįstvertų nepagailėjęs.

Karalaitė apsidairė, iš kurgi čia tas balsas, ogi žiuri – varlė iškišusi iš vandens savo didelę šlykščią galvą.

– A, tai tu, sena kvarkle, – tarė ji. – Verkiu, kad mano aukso kamuolys į šulinį įkrito.

– Neverk ir nusiramink, – atsakė varlė, – aš galiu tau padėti. Bet ką tu man duosi, jeigu aš ištrauksiu iš vandens tavo žaislą?

– Ko tik panorėsi, miela varlyte, – atsakė karalaitė. – Atiduosiu savo drabužius, savo perlus, brangakmenius ir net aukso karūną nuo galvos.

– Nereikia man nei tavo drabužių, nei perlų, nei brangakmenių, nereikia nei aukso karūnos, bet jeigu mane pamils, draugausi su manimi ir žaisi, leisi man sėdėti su tavimi prie vieno stalo, valgyti iš tavo aukso lėkštelės, gerti iš tavo taurelės, miegoti tavo lovelėje – jei visa tai man prižadėsi, tada aš panersiu į vandenį ir ištrauksiu tau aukso kamuolį.

– Gerai, gerai, – tarė karalaitė, – padarysiu viską, ko panorėsi, tik sugrąžinki man aukso kamuolį.

Taip ji tik sakė, o širdyje galvojo: „Ką čia ta kvaila varlė plepa? Lindi vandenį su kitomis tokiomis pat kvarksomis ir kvarksi, užsimanė mat žmogaus draugė būti.“

Išgirdusi tokį pažadą, varlė tik niurkt panėrė galvą, nusileido į šulinio dugną, o po valandėlės vėl išniro iš vandens apžiojusi aukso kamuolį, paskui priplaukė prie kranto ir numetė į žolę. Karalaitė be galo apsidžiaugė savo gražųjį žaislą atgavusi, čiupo jį nuo žemės ir – į kojas.

– Palauk, palauk, – šaukė varlė, – nepalik manęs, aš negaliu taip greit bėgti kaip tu!

Tačiau kad ir kiek varlė šaukė, kad ir kiek kvaksėjo, karalaitė nieko ir girdėti nenorėjo, parbėgo namo ir netrukus visai užmiršo vargšę varlę, o toji turėjo grįžti atgal į savo šulinį.

Kitą dieną susėdo karalaitė su karaliumi ir dvariškiais prie pietų stalo ir valgo iš savo aukso lėkštelės. Tik staiga girdi – šlept šlept, šlept šlept atšlepsi kas marmuro laiptais, užlepečkeno į viršų, pasibeldė į duris ir sušuko:

– Jaunoji karalaite, atidaryk man!

Karalaitė nubėgo pažiūrėti, kas ten galėtų būti. Atidaro duris, ogi žiūri – už durų varlė betupinti. Greitai trinkt užtrenkė duris, vėl atsisėdo prie stalo, ir taip baugu, taip baisu jai pasidarė. Karalius pastebėjo, kaip daužosi krūtinėje jos širdis, ir paklausė:

– Ko taip išsigandai, dukrele? Gal už durų stovi koks milžinas ir taikosi tave pagrobti?

– Ak, ne, – atsakė karalaitė, – ne milžinas, o bjauri varlė.

– O ko ta varlė iš tavęs nori?

– Ak, tėveli, kai vakar aš sėdėjau girioje prie šulinio ir žaidžiau, įkrito į vandenį mano aukso kamuolys. Aš labai gailiai verkiau, ir varlė jį man iš vandens ištraukė, o kad ji taip prispyrusi reikalavo, tai aš prižadėjau priimti ją į drauges, bet nepamaniau, kad ji išsiropš iš savo šulinio. O dabar štai tupi prie durų ir prašosi įleidžiama.

Tuo tarpu varlė antrąkart pasibeldė į duris ir sušuko:

*Jaunoji karalaite,
Duris atidaryk man,
Nejau tu neatsimeni,
Ką vakar prižadėjai
Prie šulinio vėsaus?
Jaunoji karalaite,
Duris atidaryk man.*

Tada karalius ir sako:

– Ką prižadėjai, tą reikia ištesėti. Eik ir atidaryk duris.

Karalaite nuėjo ir atidarė. Varlė rik strykt – ir jau kambary, nušokavo paskui karalaitę prie jos krėslo ir sako:

– Pakelk mane, noriu šalia tavęs.

Iš pradžių karalaitė dar nesiryžo, bet galų gale, karaliaus paliepta, pakėlė. Atsidūrusi krėsle, varlė užsimanė ant stalo, o ten patupdyta tarė:

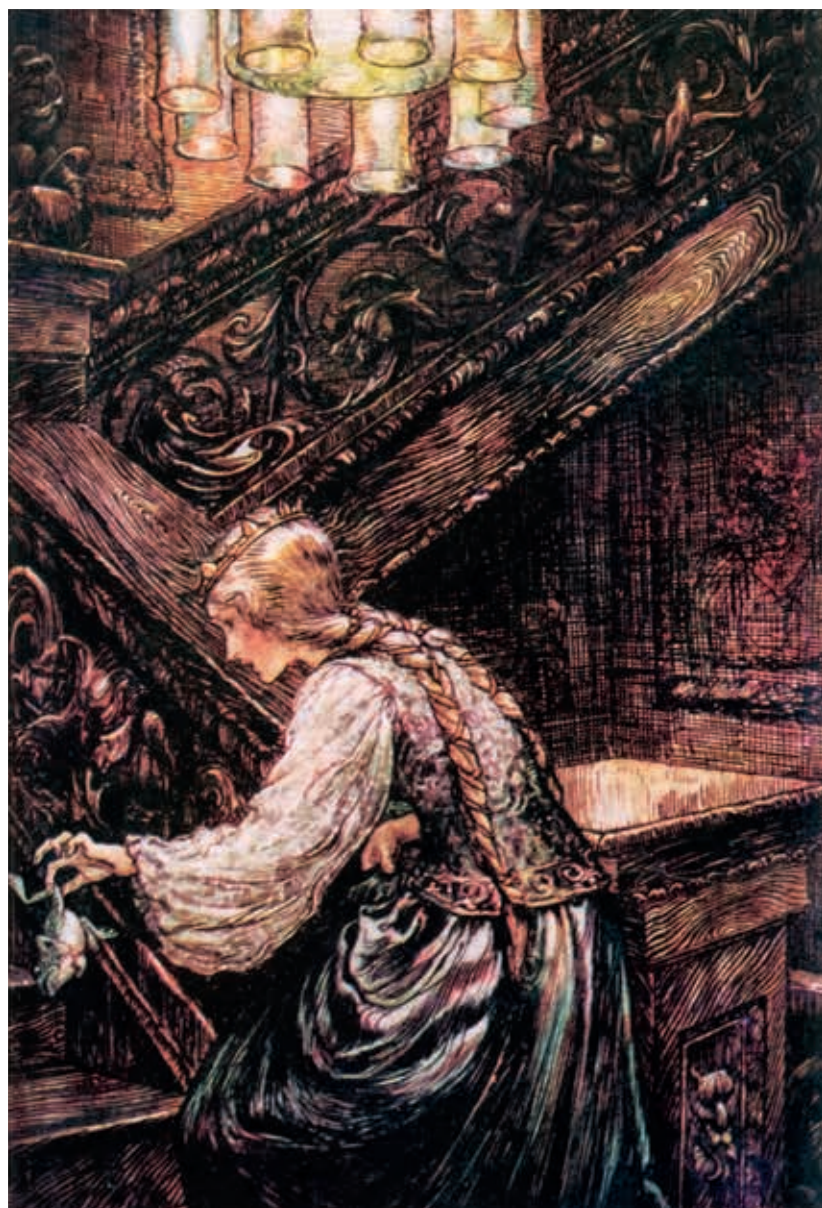
– Dabar pristumk man arčiau savo aukso lėkštelę, kad galėtu-me abi drauge valgyti.

Nėra karalaitei kas daryti – pristūmė lėkštelę, bet taip nenorom, taip nenorom.

Varlė skaniai šveitė, o karalaitė ir kąsnio nuryti negalėjo. Galop varlė tarė:

– Prisivalgiau, ir suėmė nuovargis, nunešk mane į savo kambarelį ir pataisyk šilku patalėlį, eisim gulti.

Karalaitė – į ašaras, baisu jai šaltos varlės, bijo prie jos net prisiliesti, o čia toji dar taikosi gulti į jos gražią, švarią lovelę. Bet karalius supyko ir sako:

– Kas tau padėjo, kai bėdoje buvai, su tuo nevalia paskui nesiskaityti.

Tada karalaitė paėmė dviem pirštais varlę, nunešė į savo kambarėlį ir patupdė į kampą. Bet kai atsigulė, varlė atrėpliojo prie lovos ir sako:

– Pavargau, aš taip pat, kaip ir tu, noriu miego, įkelk mane į savo lovėlę, jei ne, pasakysiu tavo tėvui.

Karalaitėi pašoko pyktis, stvėrė ji varlę ir kad tėkš iš visų jėgų į sieną.

– Na, dabar apsiraminsi, bjaurybe!

Bet kai varlė nukrito ant žemės, buvo jau nebe varlė, o karalaitis gražiomis, maloniomis akimis. Tėvo valia jis tapo jos mielu draugu ir vyru. Dabar jis apsakė, kad buvęs piktos raganos užkerėtas ir niekas kitas negalėjęs jo iš šulinio išvaduoti, tik ji viena, ir kad rytoj jie kartu išvažiuosią į jo karalystę. Tada jie nuėjo miegoti, o kitą rytą, kai saulė pažadino, atvažiavo karieta, pakinkyta aštuonetu baltų žirgų, tie žirgai buvo su baltomis stručio plunksnomis ant galvos, su auksu aptaisytais pakinktais, o užpakaly stovėjo karalaičio tarnas – ištikimasis Henrikas.

Kai piktoji ragana pavertė karalaitį į varlę, ištikimasis Henrikas taip nusiminė, kad apkaldino savo širdį trimis geležiniais lankais, kad ji neplyštų iš skausmo ir liūdesio. Dabar karieta turėjo parvežti jaunąjį karalių į jo karalystę. Ištikimasis Henrikas įsodino jaunuosius į karietą, o pats vėl atsistojo užpakaly ir negalėjo atsidžiaugti, kad jo ponas išsivadavo iš piktų burtų. Galiuką pavažiavus, karalaitis išgirdo, kaip užpakaly kažkas triokštelėjo, lyg būtų kas lūžę. Jis atsigręžė ir sušuko:

– *Henrikai, lūžta mūsų karieta!*
– *Ne, pone, karieta niekuo dėta.*
Tai trūko man lankas nuo širdies,
Suspaustos skausmo, nevilties,
Kai jūs užkeiktas šuliny lindėjot
Ir žmogumi atvirsti negalėjot.

Dar ir dar kartą važiuojant triokštelėjo, ir karalaičiui vis rodėsi, kad lūžta karieta, o čia tik lankai ištikimajam Henrikui nuo širdies trūkinėjo, nes jo ponas jau buvo atkerėtas ir laimingas.

Kaip katė su pele draugavo

Susipažino kartą katė su pele ir tiek jai prisuokė apie savo didžią meilę ir draugystę, kad toji galų gale sutiko po vienu stogu su ja gyventi ir bendrai šeiminkauti.

– Bet mums reikia pasirūpinti maisto atsargų žiemai, antraip gali prispirti badas, – tarė katė, – juk tau, pelyte, nevalia visur šmižinėti, dar gali kur į spąstus įkliūti.

Kas teisybė, tai teisybė, ir nusipirko jos puodynėlę taukų. Tačiau neišmanė, kur ją padėti. Svarstė, svarstė, ir galų gale katė sako:

– Saugesnės vietos kaip bažnyčia aš nežinau, iš ten niekas nedirš nė menkiausio daiktelio paimti. Pastatysim puodynėlę po altoriumi ir nejudinsim, kol neprispirs paskutinė bėda.

Taip ir padarė – padėjo puodynėlę į saugią vietą. Tačiau neilgai trukus katė užsigeidė pasmaguriauti taukais ir sako pelei:

– Žinai, ką aš tau norėjau pasakyti, pelyte, kviečia mane puseserė į kūmas, susilaukė sūnaitėlio, tokio rudmargio, prašo, kad pabūčiau krikšto močia. Išleisk mane šiandien iš namų ir apsi-ruošk viena.

– Gera, – atsakė pelė, – keliauk sau sveika, tik jeigu ten bus kokių skanėstų, tai nepamiršk ir manęs, aš irgi mielai išgerčiau lašelį saldaus, raudono krikštynų vyno.

Bet visa, ką katė kalbėjo, buvo neteisybė – nei ji pusseserės turėjo, nei kas į kūmas ją kvietė. Išėjo iš namų ir – tiesiai į bažnyčią. Pritykino prie puodynėlės ir nulaižė visą paviršiuką. Paskui pasivaikščiojo miesto stogais, pasižvalgė, galiausiai išsitiesė prieš saulutę ir prisimindama taukų puodynėlę vis šluostėsi letenėle sau ūsus. Ir tik į pavakarę parsirado namo.

– Na, pagaliau sugrįžai, – tarė pelė, – tikiuosi, smagiai paviešėjai.

– Neblogai, – atsakė katė.

– O kuo gi vardu pakrikštijot vaikelį? – paklausė pelė.

– Paviršiukas, – lyg niekur nieko atsakė katė.

– Paviršiukas? – sušuko pelė. – Čia dabar! Kas per keistas ir negirdėtas vardas! Ar jis toks jau įprastas jūsų padermėj?

– Įprastas neiprastas – didelio čia daikto, – atsakė katė. – Šiaip ar taip, ne blogesnis negu koks Trupingraušys, kaip vadinami tavo krikštavaikiai.

Neilgai trukus katė vėl užsigeidė taukais pasmaguriauti. Ir sako pelei:

– Būk gera, dar kartelį pažiūrėk namus viena, mane vėl kviečia į kūmas, vaikelis su baltu apvadėliu aplink kaklą – nėra kaip atsakyti.

Geroji pelytė sutiko, o katė nusliūkino palei miesto sieną į bažnyčią ir išėdė taukų puodynėlę ligi pusės. „Nėra nieko skaniau, kaip valgyti ką vienai“, – tarė sau patenkinta šios dienos darbu.

Sugrįžo ji namo, pelė ir klausia:

– O kuo vardu ši sykį pakrikštijot vaikėlį?

– Ligpusiukas, – atsakė katė.

– Ligpusiukas! Na jau, na jau! Šitokio vardo kaip gyva nesu girdėjusi, kurtu lažybų, kad ir kalendoriuje jo nėra.

Netrukus Katei vėl ėmė drykti seilės pagalvojus apie gardžią taukų puodynėlę.

– Visa, kas gera, būna po tris kartus, – sako ji pelei. – Žinai, mane vėl kviečia į kūmas, vaikelis visai juodas, tik letenėlės baltos, daugiau nė vieno balto plaukelio visame kailyje, toks dalykas pasitaiko tik sykį per dvejus metus. Juk išleisi mane į krikštynas?

– Paviršiukas! Ligpusiukas! – atsakė pelė. – Na ir keistumas tų vardų! Norom nenorom net įtartina darosi.

– Tūnai tu čia namie su savo pelėku bajaus švarku ir su ta ilga kasa ir ieškai visokių priekabių, – atkirto katė. – Tai dėl to, kad ištisas dienas niekur neiškeli kojos.

Kol katės nebuvo namie, pelė apsikuopė, apsitvarkė, o smaližė katė tuo tarpu išlaižė visus taukus ligi pat dugno. „Kai viskas sušveista, tada jau gali ramiai gyventi“, – tarė ji sau ir tik išnaktomis sugrįžo namo, soti ir išpampusi. Pelė tuoj klausia, kuo vardu pakrikštijo trečią vaikėlį.

– Greičiausiai tau ir ši sykį nepatiks, – atsakė katė. – Jis vardu Ligdugniukas.

– Ligdugniukas! – sušuko pelė. – Tai jau visai įtartinas vardas. Niekada dar nesu mačiusi tokio nė vienoje knygoje. Ligdugniukas! Ką tai galėtų reikšti?

Pakraipė galvą, susirietė ir užmigo.

Nuo to laiko niekas daugiau nebekvietė katės į kūmas, o kai atėjo žiema ir lauke nebebuvo kur rasti maisto, pelė prisiminė savo atsargas ir sako:

– Eime, katyte, pasiimsim taukų puodynėlę, kurią turim pasi-dėjusios, ir skaniai pavalgysim.

– Taip, taip, galėsi pasmaguriauti, lygiai tiek pat, kiek ir kyšte-lėjusi pro langą savo smailų liežuvėlį.

Ir išsiruošė abi į bažnyčią puodynėlės ieškoti, bet kai nuėjo, žiūri – puodynėlė stovi kur stovėjusi, tik tuščia.

– Aha, – tarė pelė, – dabar aš matau, kaip čia yra. Viskas aišku. Tai štai kokia tu man draugė! Išėdei visus taukus bekūmaudama. Iš pradžių paviršiukas, paskui lig pusės, o galiausiai...

– Tylėk! – suriko katė. – Dar vienas žodis, ir aš tave suėsiu.

„Lig dugno“, – jau buvo išsižiojusi sakyti vargšė pelė, ir vos tik ištarė tuos žodžius, katė strykt prišoko, čiupo pelę ir suėdė.

Tai mat kaip būna šiame pasaulyje.

MARIJOS AUGINTINĖ

Vieno didelio miško pakrašty gyveno medkirtys su pačia ir turėjo tik vieną vienintelį vaiką – trejų metų mergaitę. Bet buvo jie tokie vargšai, kad nesuteko net duonos kąsnio ir nežinojo, ką duoti savo vaikui valgyti.

Vieną rytą medkirtys susirūpinęs išėjo į mišką savo darbo dirbti. Kerta jis medžius, ogi žiūri – priešais stovi graži aukšta moteris su spindinčių žvaigždžių karūna ant galvos ir sako jam:

– Aš esu Mergelė Marija, Kūdikelio Jėzaus Motina. Tu neturtingas, galo su galu nesuduri, atnešk man savo mergaitę, aš paimsiu ją pas save, žiūrėsiu ir būsiu jai kaip tikra motina.

Medkirtys paklausė, atnešė mergaitę ir atidavė Marijai, o ta pasiėmė ją su savimi į dangų. Mergaitei ten nieko netrūko: valgė pyragaičius, gėrė saldų pieną, vilkėjo aukso drabuželiais ir žaidė su angeliukais. Kai suėjo jai keturiolika metų, kartą pasišaukė ją Mergelė Marija ir sako:

– Mielas vaikeli, aš išvykstu į tolimą kelionę ir palieku tau saugoti raktus nuo trylikos dangaus karalystės durų: dvylika

durų gali atrakinti ir apžiūrėti visas ten esančias grožybes, bet tryliktą, nuo kurių yra va šitas mažas raktelis, nevalia – saugokis, neatidaryk jų, kitaip užsitrauksi nelaimę.

Mergaitė pažadėjo klausyti ir, kai tik Marija iškeliavo, tuoj pradėjo apžiūrinėti dangaus karalystės kambarius, kasdien atidarydavo vienas duris ir taip apžiūrėjo dvylika kambarių. Kiekviename jų sėdėjo apaštalas, apsuptas didžiulio spindesio, ir mergaitė džiaugėsi visa ta prabanga ir grožybe, džiaugėsi kartu su ja ir visur ją lydintys angeliukai. Liko tik tos uždraustos durys, bet mergaitei labai knietėjo sužinoti, kas už jų slypi, ir ji tarė angeliukams:

– Visai aš jų neatidarysiu ir į vidų neisiu, tik trupučiuką praversiu, kad galėtume dirstelėti pro plyšelį.

– Oi, ne, ne, – draudė angeliukai, – tai būtų nuodėmė. Mergelė Marija neleido, jei nepaklausysi, gali dar nelaimę užsitraukti.

Mergaitė nutylėjo, bet pagunda širdyje nenurimo, graužė ir graužė, vis nedavė ramybės. Ir štai vieną kartą, kai angeliukai buvo kažkur išlėkę, jai dingtelėjo mintis: „Dabar aš čia vienai viena, galėčiau dirstelėti, juk niekas nežinos, ką aš padariau.“

Susiieškojo raktelį, o kai jis jau buvo rankoje, įkišo į spygną ir pasuko. Durys tik vyrst atsidarė, ir mergaitė išvydo ten sėdinčią Švenčiausiąją Trejybę, visą žėrinčią ir spinduliuojančią. Kurį laiką ji stovėjo ir nustebusi viską apžiūrinėjo, paskui vos vos prisilietė pirštu prie to spindesio, ir pirštas bemat apsitraukė auksu. Staiga ją pagavo baimė, trinkt užtrenkė duris ir nubėgo. Tačiau baimė nesiliovė persekiojusi, kad ir

ką darė, niekas negelbėjo – širdis blaškėsi kaip pašėlusi ir negalėjo nurimti, o ir auksas nuo piršto nenyko, nors ir kiek ji mazgojo ir trynė.

Neilgai trukus sugrįžo iš savo kelionės Marija. Pasišaukė mergaitę ir paprašė gražinti dangaus raktus. Kai mergaitė ištiesė ranką su raktų ryšuliu, Marija pažvelgė jai į akis ir paklausė:

– O tryliktų durų nebuvai atidariusi?

– Ne, – atsakė mergaitė.

Marija pridėjo ranką jai prie krūtinės, pajuto, kaip spurda ir blaškosi jos širdis, ir suprato, kad mergaitė sulaužė priesaką ir atidarė duris. Tada ji paklausė dar kartą:

– Ar tikrai nebuvai atidariusi?

– Ne, – antrą kartą atsakė mergaitė.

Dabar Marija pamatė mergaitės pirštuką, nuo prisilietimo prie dangiškojo spindesio apsitraukusį auksu, ir jai nebeliko abejonės, kad mergaitė nusidėjo, ir trečiąsyk paklausė:

– Ar tikrai to nedarei?

– Ne, – trečiąsyk išsigynė mergaitė.

Tada Marija tarė jai:

– Tu manęs nepaklausei, o dabar dar meluoji, daugiau tu neverta danguje būti.

Ir sulig tais žodžiais mergaitė grimzdo nugrimzdo į kietą miegą, o kai pabudo, žiūri – begulinti žemėje, vidur neižengiamos tankynės. Norėjo sušukti, bet negalėjo žado atgauti. Pašoko ir norėjo bėgti, bet kur puola, visur kelią pastoja tankūs erškėtrožių brūzgynai – nei pralįsi, nei prasibrausi.

Toje glūdumoje augo senas išdubęs medis, jo drevė ir tapo mergaitei prieglobsčiu. Čia ji įlisdavo ir užmigdavo, kai ateidavo vakaras, čia slėpdavosi, kai siausdavo audros ir lietūs. Bet tai buvo varganos dienos, ir kai prisimindavo, kaip gražiai gyveno danguje ir kaip su ja žaisdavo angeliukai, tuoj apsipildavo graudžiomis ašaromis. Mito vien tik šaknelėmis ir miško uogomis, jas rankiodavo, kol tik galėdavo. Rudenį prisinėšdavo į savo drevę prikritusių riešutų ir lapų, riešutais žiemą palaikydavo gyvastį, o kai užeidavo pūgos ir speigai, įsirausdavo kaip žvėriūkštis į lapus ir šitaip gindavosi nuo šalčio. Neilgai tvėrę suplyšo jos drabužiai ir pamažu nulakstė nuo kūno. Kai tik saulutė vėl pradėdavo šildyti žemę, ji išlisdavo iš savo išdubos, atsisėdavo po medžiu, ir ilgi plaukai uždengdavo ją iš visų pusių lyg koks apsiaustas. Taip slinko metai po metų, o ji vis stūmė dienas, vis kentė šios žemės vargus.

Vieną kartą, kai medžiai vėl gražiai sužaliavo, miške medžiojo tos šalies karalius ir vijosi stirną, bet toji ėmė ir įbėgo į brūzgynus, augančius aplink miško laukymę. Karalius nusėdo nuo žirgo ir ėmė kalaviju skintis kelią per krūmus. Kai galų gale prasibrovė, žiūri – po medžiu sėdi nuostabaus grožio mergaitė, nuo galvos ligi kojų apsiklėtusi aukso plaukais. Karalius stovėjo be žado ir akių nuo jos atitraukti negalėjo. Galiausiai prašneko ir tarė:

– Kas tu tokia? Kodėl sėdi čia, toje girių glūdumoje?

Tačiau mergaitė nieko neatsakė, nes negalėjo burnos praversti. Karalius dar paklausė:

– Ar nenorėtum su manim keliauti į mano rūmus?

Mergaitė tik linktelėjo galvą. Karalius paėmė ją ant rankų, užsisodino ant žirgo ir išjojo su ja namo. Sugrįžęs į rūmus, liepė aprenkti gražiais rūbais ir apipylė visokiausiomis gėrybėmis. Ir nors ji negalėjo kalbėti, bet kad buvo tokia graži ir žavi, karalius karštai ją pamilo, o neilgai trukus ir vedė.

Praėjo maždaug metai, ir karalienė pagimdė sūnų. Naktį, kai ji viena gulėjo lovoje, pasirodė Mergelė Marija ir tarė:

– Jeigu pasakysi teisybę ir prisipažinsi, kad atidarei uždraustas duris, aš atversiu tau lūpas ir grąžinsiu kalbą, bet jeigu ir toliau atkakliai ginsiesi ir nenorėsi išpažinti nuodėmės, aš paimsiu tavo naujagimį ir išsinešiu.

Dabar karalienė valandėlę atgavo žadą, kad galėtų atsakyti, bet užsispyrusi laikėsi savo ir tarė:

– Ne, uždraustų durų aš nebuva atidariusi.

Tada Marija paėmė kūdikį karalienei iš rankų ir pradingo.

Kitą rytą, neradę kūdikio, dvariškiai ėmė šnabždėti, kad karalienė esanti žmogėdra ir nužudžiusi savo tikrą vaiką. Ji visa tai girdėjo ir pasiteisinti negalėjo, tačiau karalius nenorėjo tomis kalbomis tikėti, nes labai žmoną mylėjo.

Po metų karalienė vėl pagimdė sūnų. Naktį pas ją vėl atėjo Mergelė Marija ir sako:

– Jeigu prisipažinsi atidariusi uždraustas duris, aš grąžinsiu tau kūdikį ir atrišiu liežuvį, bet jeigu neišpažinsi savo nuodėmės ir toliau ginsiesi, aš išsinešiu ir šitą naujagimį.

Ir karalienė vėl atsakė:

– Ne, uždraustų durų nebuva atidariusi.

Tada Marija paėmė kūdikį jai iš rankų ir nusinešė į dangų. Rytą, kai vėl buvo pasigesta kūdikio, žmonės visa burna ėmė šnekėti, kad karalienė jį suėdusi, ir karaliaus patarėjai pareikalavo traukti ją į teismą. Tačiau karalius taip karštai mylėjo žmoną, kad negalėjo tuo patikėti ir savo patarėjus pribaudė prigrasino, kad nedrįstų apie tai ir išsižioti.

Kitais metais karalienė pagimdė gražią dukrytę. Naktį trečią kartą pasirodė jai Mergelė Marija ir tarė:

– Eime su manim.

Ji paėmė karalienę už rankos, nusivedė į dangų ir parodė abu jos vyresnius vaikus, jie žaidė su žemės rutuliu ir šypsojosi į ją žiūrėdami. Karalienė apsidžiaugė pamačiusi savo vaikus, bet Marija tarė:

– Ar tavo širdis dar neatsileido? Jeigu prisipažinsi atidariusi uždraustas duris, aš grąžinsiu abu tavo sūnelius.

Ir karalienė trečią sykį atsakė:

– Ne, uždraustų durų nebuvau atidariusi.

Tada Marija grąžino ją vėl ant žemės ir paėmė trečią vaiką.

Kitą rytą, kai pasklido toji žinia, visi vienu balsu ėmė šaukti:

– Karalienė – žmogėdra, į teismą ją!

Šį kartą karalius jau nebegalėjo prieštarauti savo patarėjams, ir teko karalienei stoti į teismą, o kad ji negalėjo kalbėti ir pasiteisinti, tai buvo pripažinta kalta ir nuteista sudeginti. Ir buvo sukrautas laužas. Bet kai ją pririšo prie stulpo ir aplinkui pradėjo liepsnoti ugnis, kietas jos puikybės ledas sutirpo, atgaila sugraudino širdį, ir ji pagalvojo: „O, kad nors prieš mirtį galėčiau prisipažinti, jog buvau atidariusi tas duris.“ Ir staiga atgavo ji žadą ir garsiai sušuko:

– Taip, Marija, aš tą padariau!